

REFERATEN.

Anaesthesie door intraligamenteuse injecties.

(Société de Stomatologie 19 April 1920 — Odontologie Febr. '21).

De extractie van een tand bestaat uit de min of meer plotselinge verscheuring van de bevestigingen van dit orgaan met de omgevende weefsels. De verdooving die in staat wil stellen om deze operatie zonder pijn uit te voeren, moet dus vóór alles de bevestigingen van den tand daarin betrekken, anders gezegd de ligamenta circulares en intra-alveolares.

Tot nu toe hebben alle klassieke schrijvers aanbevolen om de injecties alleen te doen in het slijmvlies, waarbij de vloeistof in het submuceuse celweefsel ter weerszijden van den tand wordt geperst. De verdooving beïnvloedt eerst de periphere uiteinden der zenuwtakken van de gingiva en vervolgens die der onderliggende lagen, d. w. z. het periost, het been en tenslotte het ligamentum intra-alveolare; gelukkig is het ligamentum circulare dat zonder scherpe begrenzing in het omgevende slijmvlies overgaat spoedig verdoofd door de insteek in het tandvleesch. De anaesthésie vereischt dus een langeren tijd, naar gelang de processus alveolaris dikker, dichter of meer gecalcificeerd is en het komt zelfs voor dat de verdooving gebrekkig is, wanneer het ligamentum intra-alveolare en het tandvleesch niet door de zelfde zenuw uiteinden geïnnerveerd worden (het geen zich bij de ondermolaren voor doet.)

Het zijn deze overwegingen, welke *Chompret* er toe geleid hebben de bevestigingsligamenten van den tand die wij tijdens de extractie moeten verbreken, zooveel mogelijk rechtstreeks te verdooven.

Modus faciendi. Met een goede spuit, een verwisselbare naald met korte afschuining om niet te diep in het weefsel behoeven te dringen, richt men de injectie loödrecht op de as van den tand (dus horizontaal) onder de interdentale papil in het ligament-circulare. Deze rechthoekig uitgevoerde insteek is weinig pijnlijk om echter bij kleineerige patiënten alle pijn te vermijden, kan men vooraf een minuut lang aan den tandhals een watje met een sterke kokain-menthol-carbol oplossing appliceren. Men spuit aldus mesiaal en distaal van den te verwijderen tand een kwantum verdoovings vloeistof in; op deze wijze is het lig-circulare snel ongevoelig gemaakt. Alsdan spuit men ten

tweeden male in om de vloeistof in het ligamentum intra-alveolaire te injeceeren. Te dien einde legt men de schuine kant van de naald tegen den tandhals, houdt de spuit bijna verticaal en onder het lig-circulare doorgaande steekt men de naald geleidelijk en zonder stooten zoover mogelijk in het wortelvlies. Wanneer men niet verder kan doet men de injectie welke nimmer meer dan een kleine hoeveelheid vloeistof vereischt. Bij éénwortelige tanden doet men een steek aan den mesialen en den distalen kant, bij de groote kiezen doet men daarenboven een linguale en buccale. Aldus bereikt men snel, zéér snel met een zeer geringe hoeveelheid vloeistof een volkomen verdooving, welke een pijnlooze extractie veroorlooft. Chompret beschouwt de intraligamenteuse injectie als de methode bij uitnemendheid voor de meeste extractie-gevallen.

B.